

יער העקבות האבודים

אסתי קוון

דפוס אשתי
אשתי אשתי

אמא רצה בחזרה אל הקרון הראשון ועלתה במדרגות, צועדת פנימה. עברה ממושב למושב, משלחן לשלחן, ואפילו התכופפה ובדקה מתחת לכרסאות. "כל האנשים נעלמו!" השתנקה כמעט, "איך יכול לקרות דבר כזה?"

"אני אהיה המורה לרב המקצועות. אמא של רוז תלמד אתכן חשבון", אמרה של קלרי חיכה, "דודה מרתה תלמד אתכן סריגה ותפירה, מילי הטבחית תלמד אתכן בשול, וסבתא מתילדה תהיה המורה לזמרה".

"אה", אמר הזקן בצעף, "טוני היה חבר שלי, ולפני שלושים שנה הוא מצא מתחת לאחד מעמודי המזח חגורת זהב, כזו שהנשים האינדיאניות היו מתקשטות בה. הוא ספר את זה בעיר, והמון אנשים באו לחפש פה אוצרות. אבל אף אחד לא מצא יותר שום תכשיט נוסף".

זהו חלק מן ההמנון של בנות "מועדון העקבות האבודים" במילוקי שבאמריקה. יחד הן יוצאות, בעקבות המפה הסודית, לחפש את אוצרה של קלרי.

מי הטמין את האוצר, ומי היא ג'יקודה? היכן הוא העץ העקם, ומתי סוף סוף תהיה מלינה חברה של קלרי? מהו הדבר הנוצץ שהעורב סחב במקורו, ומי גנב את סוסו של נט?

הכל תוכלו לקרא ב"ער העקבות האבודים", ספור מרתה, עליז ומלא חתח, שהתפרסם בעתון "זרקור". שירים ושרשראות ברזל, שמיות אינדיאניות עתיקות ומסגות הפתעה במרתף. ספר שלא תוכלו לשכח!